

vi forhaabenlig fra Dem," sagde hun med et Haandtryk, hvorpaa hun med en egen sikker og fri Bevægelse ligesom forretningsmæssigt steg op paa Trinet.

Mads Vestrup gik langsomt hjem gennem de maanelyse Gaader. Han var i en underlig opreven Stemning og talte undertiden højt med sig selv, saa Folk vendte sig om og saae efter ham i den Tro, at det var en fuld Mand. Det var især den Bemærkning af Frk. Mohn, at han ved sit Forhold til „Femte Juni“ havde skadet Herrens Sag, der blev ved at suse ham for Ørene. Han forstod ikke den Tale. Guds Ord var dog Guds Ord, om det saa blev præket i Helvede! At Vorherre endnu ikke havde velsignet hans Arbejde her i Stenørkenen — ja, det var kun altfor sandt! Men der var noget sært ved, at Frøken Mohn og Pastor Gaardbo havde søgt ham akkurat paa den samme Dag og i samme Ærinde. Det maatte jo næsten være en Aftale, og det var vist bedst at tage sig i Vare.

Da han kom hjem, laa der en Stævning til ham fra Forligskommissionen i Anledning af Elysium-Værtens Sagsanlæg. Hans Modpart havde forlangt en Skadeserstatning paa tre hundrede Kroner foruden en ublu Betaling for Belysning og Kontrol. Han kastede harmfuld Papiret fra sig. Havde man hørt Mage! Hvad andet var der at gøre ved denne Helvedes Yngel end at slaa den ned med et Slag for Panden?

Han havde hele Aftenen følt sig daarlig, haft Smerter i Hjertet og rundt om i Lemmerne. Nu slog en Feber ud i hans Blod og forvirrede hans Tanker.

Han gik i Seng men kunde ikke sove. Han laa der i Mørket og kæmpede med den Forestilling, at det kunde være Kirkens Banlysning, der havde nedkaldt alle dissé Ulykker over hans Hoved. Var han da faret vild? Havde han gjort den kære Gud Skam, og var det derfor, han blev straffet?

Da han engang vilde staa op for at drikke noget Vand, følte han sig pludselig saa mat og syg, som om han skulde dø. Han havde i den sidste Tid levet mest af Fedtebrød og Ost med lidt Mælkemad for at kunne sende Stine Penge. Hjertet slog hult i Brystet som i en Tønde. Mens den kolde Sved piblede ud af alle